

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

22 tháng 03 năm 2009

Số 37

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Những ca sĩ thì sao ?
- 2) Những người này có thể tu được không ?
- 3) Tại sao Bé thích họ hỏi Bé mà Bé không hỏi họ ?
- 4) Tuổi trẻ mà dứt khoát theo đường của Bé đã và đang đi thì sẽ đạt được kết quả hay không ?
- 5) Có nhiều người đã từng quỳ lạy Bé và xin tu, trong một thời gian lại phản trắc và đi nói xấu Bé và chống lại Bé, tại sao ?
- 6) Có người ngược lại tự xưng là thầy của Bé Tám đúng không?
- 7) Bé có thương bạn đạo không ?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 16 tháng 08 năm 1991 1) Hỏi : Những ca sĩ thì sao ? Đáp : Thưa, ca sĩ là người thích những chuyện lạ siêu đẳng, có người thích lãng mạn, có người thích ôn hòa, cũng là một phần hồn được điều luyện qua những điều luyện của trường đời từ lúc sơ sanh cho đến lúc hình thành. Cho nên hành giả có bộ óc khác thường, đọc qua là nhớ và lập lại rất rõ rệt và trật tự theo luận điệu từ quang sẵn có của người.	2) Hỏi : Những người này có thể tu được không ? Đáp : Họ đang tu qua giọng hát câu hò của họ, những người này thích tự tu tự tiến chứ không thích tu trong lệ thuộc trật tự của người tu, tự do phát triển tiềm tàng thực chất của chính mình mà thôi.
3) Hỏi : Tại sao Bé thích họ hỏi Bé mà Bé không hỏi họ ? Đáp : Thưa, Bé thích học cho nên Bé rất cần câu hỏi, có gì thắc mắc Bé dụng chơn tâm hỏi Trời Phật thì tức khắc Bé có câu trả lời, cho nên Bé không còn làm phiền nhơn sinh nữa, luôn luôn Bé có bài học giữa Trời và Người, nhờ vậy mà lúc nào Bé cũng cảm thấy sống vui và hòa bình, điện năng của Bé không còn bị kẹt trong chiều hướng sân si nữa. Nói tóm lại cũng là một kỳ công thì mới có kết quả ở ngày hôm nay.	4) Hỏi : Tuổi trẻ mà dứt khoát theo đường của Bé đã và đang đi thì sẽ đạt được kết quả hay không ? Đáp : Thưa, chắc chắn sẽ có kết quả tốt đẹp hơn, ý chí sẽ lành mạnh và thức hòa đồng sẽ phù hợp với thiên cơ.
Ngày 17 tháng 08 năm 1991 5) Hỏi : Có nhiều người đã từng quỳ lạy Bé và xin tu, trong một thời gian lại phản trắc và đi nói xấu Bé và chống lại Bé, tại sao ? Đáp : Thưa, những người ấy có bộ óc lợi dụng cầu xin, trong giờ phút cảm động quỳ lạy Chơn Lý chứ đâu có lạy Bé, cho nên Bé thấy đó là việc thông thường, có cảm động thì có cơ hội sửa tâm, nếu quên cảm động thì tánh nào tật nấy, mất sự trung tín của chính mình, đành chịu thua lỗ ở về sau!!!	
6) Hỏi : Có người ngược lại tự xưng là thầy của Bé Tám đúng không ? Đáp : Thưa đúng, người đòi tất cả đều là thầy của Bé, nhờ sự khó khăn của người đòi mà Bé mới có cơ hội học nhin nhục. Cho nên Bé thường nói, cha còn phải học nơi con, nương chiều nó, mà giải quyết dùm nó trên mọi khía cạnh trong lúc trưởng thành. Cho nên Bé không thể giận bất cứ ai cả, ngược lại Bé rất quý mọi người. Có người viết thơ muốn được nghe qua Bé chưởi họ, để có cơ hội sửa tâm. Bé không dám làm sự phụ độc tài, hà hiếp khối óc, trong lúc nó có cơ hội tự nó phát triển. Đó là luật công bằng của vũ trụ quang, Bé chỉ biết gia công tu luyện chính mình và đưa ra những gì mình đã được chứng nghiệm mà thôi.	7) Hỏi : Bé có thương bạn đạo không ? Đáp : Thưa, người không tu Bé còn quý hướng hò gì người chung hành với Bé, Bé phải bái phục họ vì họ là người dẫn thân cho người người kế tiếp.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Đại Hùng I

Tu là phải sửa, là đại hùng. Cha mẹ sanh mình ra như thế này, mình phải sửa lại, phải thay đổi hoàn toàn chứ không có nương dựa như hồi xưa. Cứ tu theo cái chuyện hồi xưa không, thành ra càng ngày nó càng bí, nó tiến không được. Nhiều khi vợ chồng giận với nhau hoài cũng không hiểu tại sao! Tại mình không chịu sửa lấy mình. Khi chúng ta tu, ta phải sửa lấy ta để hòa đồng với đại tự nhiên như tôi nói hồi nãy. Nó phải hòa đồng với đại tự nhiên mới là người tu. Người tu còn vì cái cá nhân, sân si người đó không phải là tu. Chết thành con ma. Phí công vô ích. Mang cái tiếng tu hành mà không chịu sửa lấy mình.

Đã nói đại hùng là phải sửa cái cơ cấu hiện hành. Cha mẹ tạo mình ra như vậy đó. Xã hội đặt để mình như vậy nhưng mà mình phải sửa đổi hoàn toàn kêu bằng đại hùng. Mình phải có cái ý chí cương quyết, tự cải tạo lấy mình. Đại lực phải thường xuyên nung nấu cái đường lối sáng suốt, hòa cảm với đại tự nhiên mới được, rồi mới nói tới đại từ bi. Đem sự sáng suốt cho tất cả mọi người chứ không phải tôi đạt được cái đó rồi tôi dẫu tôi ăn, tôi dẫu tôi bán. Cái đó là xấu xí lắm, không có tốt! Con người đại từ bi, cái nào tôi có tôi chỉ công khai cho thiên hạ nhưng mà trước hết tôi phải đi hai giai đoạn: đại hùng, đại lực. Phải cương quyết như vậy mới tu được.

Cái lịch sử của đức Phật, của chư thầy, của chư tăng, có nhiều người đã cương quyết tu ngài mới đạt được cái sự thanh quang ở bên trên. Bây giờ chúng ta theo, chúng ta y lại nơi thầy, như xin bùa, xin phép để hộ độ trong gia đình. Rốt cuộc, chúng ta là một người y lại, chết rồi vợ không biết đi nơi nào, đứng nơi nào; rồi bị ma quỷ quyến rũ. Nhiều người chết rồi ân hận, quyết trở về cái chùa đó tu. Ở cái chùa đó cũng chẳng tu được cái gì, cũng lần quần đó thôi, rồi chờ cúng chờ quai để hưởng cái mùi vị đó. Không có theo được Phật, không có tiến lên thiên đàng được. Nhiều người tu, chết rồi cũng vẫn ở trên mảnh đất phù sanh này, không có đi lên được là vậy. Tại vì trong lúc mình sáng suốt, còn mang cái bản thể con người mà mình không có nhận định được, mình đọc kinh rất nhiều, mình không thực hành được cái đường lối.

Đại hùng, đại lực, đại từ bi thì ai cũng nghe hết. Bi, trí, dũng ai cũng nghe hết nhưng mà không có ai thực hành được hết. Cho nên cái phương pháp của chúng tôi ở đây chỉ thực hành. Khi mà các bạn cương quyết tu, thì phải sửa lấy mình. Tôi đã nói không có đủ thì giờ: các bạn lần lần tới lão rồi, tới suy nhược rồi ra đi không biết đi đâu. Cái đó là đau khổ lắm! Cho nên mình phải cương quyết chứ không vì lẽ này, lẽ kia, lẽ nọ rồi làm cho chậm trễ khai thông lấy mình không được. Cái gì cũng đã sẵn có của trời đất ban cho tất cả mọi người. Thanh khí diễn hàng ngày hóa sanh vạn vật cho chúng ta được sung túc, có một cái cơ cấu, có cái tiểu thiên địa, có cái bản thể này cũng như có một cái căn chùa trụ trì mà tu. Nương dựa cái ngoại cảnh đã tạo thành cái cơ thể. Nhiều người được thực hành trong cái hoàn cảnh này, tới cái hoàn cảnh kia, hoàn cảnh nọ. Bớt! Chịu không nổi, là không có mình cảm ở bên trên đâm ra tự tử, chết cũng có nữa. Thành ra cái phương pháp công phu của đạo này nó phải chấp nhận thì nó không có tự tử, không có tham sanh úy tử¹. Nó biết rằng nó ở trong cái cơ cấu bản thể này, mất mũi này đều là giả tạm. Một thời gian ngắn mà thôi, rồi nó đi, không có nung nấu, củng cố để nó ăn cho béo cho mập để sống lâu, không có cái vụ đó. Cái gì nó cũng có thể qua được. Nó đi trong cái chơn diệu. Ngoài cái bản thể này nó còn có cái điển hình, có hồn có vía. Cái phần điển của người đàn ông bên trong thuộc về dương điển giam hãm ở trong con tim. Cái phần vía của nó thuộc về âm giam hãm nơi lỗ rún. Âm dương hiệp nhất như nhân, có âm có dương mới thành con người. Còn đàn bà nó ngược lại, bên trong là âm cũng là chủ nhân ông của bản thể, bên ngoài là dương cũng

¹ Tham sanh úy tử: tham sống sợ chết.

âm dương hiệp nhất như nhân, mới thành con người. Sống đồng quan chết đồng quách chứ không phải vợ chồng thể gian sống một thì chết một thì đâu. Cho nên khi chúng ta tu, chúng ta phải nhận định, khai thác lấy ta, để hiểu ta, cởi mở lấy ta mới biết tiền kiếp chúng ta ở đâu đến đây rồi chúng ta nhận định con đường sau này sẽ về đâu.

Tôi đã lập đi lập lại câu chuyện đó để cho các bạn mới, nghe để hiểu, thấm nhuần và tự nhận định đường lối để mình tự tiến chứ còn cái câu mà tôi vừa nói ở đây cũng đã cũ lắm rồi. Ở đây thì ta nói hoài. Những người sơ đẳng ở đây đã hiểu hết, hiểu rất rành, rất rõ. Hằng tuần, tôi đã nhắc nhở cho nên phải cương quyết chỉ dùng cái trí ý của mình tu luyện chứ không phải dùng cái ngoại cảnh, dùng cái dãn cảnh, bày chuyện này, bày chuyện kia, bày chuyện nợ cho người ta thấy chứng minh tôi là người tu. Tu gõ mõ để cho hàng xóm biết tôi là người tu. Rốt cuộc, trả tiền lời chút ít tôi không chịu, gây lộn đủ thứ, cái đó không tốt. Cái nào mình nói được theo Phật, phải thực thi như Phật. Bản thể chúng ta cấu tạo bởi trời đất thì ít nhất cái tâm khảm chúng ta cũng phải có đại lượng như trời đất. Cái người mà đại lượng thì lúc nào cũng vẫn tiến về phần hồn chứ đừng có sống trong cái eo hẹp, so đo mà đau khổ thêm. Cho nên phần đông ở xứ ta nhiều người hay tu hành, thích tu hành, thích tiến hóa về cái phần thiêng liêng nhưng mà uổng cho mình không tự sửa chữa, cởi mở, đem sự sáng suốt của mình để giải tỏa những sự đen tối của mình, nhiên hậu ảnh hưởng người khác thì làm sao người ta dùng bùa phép phá hoại mình được. Trừ phi mà nói tôi giỏi hơn ông, bùa phép ông có hơn tôi hai cái đó nó mới đầu. Còn ra ở đời, nó nhỏ tôi cao hơn tôi đánh với ông thì tự nhiên người ta đánh lại người ta thử mình, còn đẳng này. Không! Mình tự sửa mình, tự đánh mình, tự giải tỏa mình, tự khuyên giải mình, để dẫn tiến mình. Hỏi có mịch lòng ai? Cái hành động đó mình làm được tốt sau này mới ảnh hưởng người ta được.

Khởi đầu nó phân ra nhiều cách. Chậm tiến thì phụ thuộc, mà khôn lanh nó ở trên cấp chỉ huy. Tất cả mọi người chúng ta tu ở đây phải trở về cái cấp chỉ huy là phần hồn chủ nhân ông chịu trách nhiệm đối với bản thể. Chúng ta tu, chúng ta hòa cảm được cái thanh điện của vũ trụ thì chúng ta dù có ở cấp dưới đi nữa thì cấp chỉ huy ở bên trên họ cũng thông cảm mình. Họ biết mình ở trong cái phận sự tự sửa. Cấp chỉ huy rồi ra mình không ngoài cái việc họ muốn mình trở nên một người tốt, ích quốc lợi dân, hiền lành, đạo đức. Bây giờ chúng ta thực thi trong cái đường lối đó, ta học qua cái khóa này hỏi cái xã hội nào chán chê ta, cấp chỉ huy nào ghét ta. Không! Tự nhiên các bạn sẽ tới một nơi an nhàn và một cái địa vị thích hợp theo cái trình độ dẫn tiến của các bạn. Tự sửa đổi, tự tiến lên một cái sự thanh tịnh cho mình. Tất cả mọi người trong cái thể gian này cần người có uy tín và cần những người biết xây dựng tình thương chứ không phải cần những người hỗn ầu, láo xược, phỉnh phờ thiên hạ. Những người đó bị cái luật định của thể gian trừng trị. Còn đẳng này chúng ta hàng ngày, hàng giờ, hàng phút chúng ta tự trị lấy chúng ta để dẫn tiến lấy ta. Thành ra các bạn tu qua cái khóa này phải hoàn toàn bỏ hẳn sự mê tín của ngoại cảnh.

Tôi đã nói rằng thời gian và tuổi tác của các bạn không có đủ thì giờ sống ở thể gian để chờ các bạn tu. Cho nên các bạn phải tu vất vả lắm chứ đừng nào các bạn sẽ tiến mau lắm chứ. Vất vả lắm chứ nào các bạn sẽ cảm giác cái nghịch cảnh ở thể gian, đụng chạm một thời gian rồi các bạn mới tiến. Cái khuôn thức các bạn sẽ nảy nở sau cái kích động và phản động đó. Cho nên chúng ta đi tắt chúng ta sẽ đặc sệt còn chúng ta đi chậm, kiếp này tới kiếp kia rồi không biết đi đâu. Sau khi chết rồi bơ vơ không quyết định được cái con đường đi thì tới lúc đó ma quỷ nó rước chứ không có thần thánh nào rước. Bây giờ chúng ta không có quyết định được. Chúng ta nhận thức được có hồn có vía thì mọi người đều có trách nhiệm hết thảy để điều dắt chúng sanh trong cái luật định hóa hóa sanh sanh hiện hành. Chúng ta ăn mỗi một vật gì chúng ta cũng phải nâng đỡ, dẫn tiến, đem những cái gì liên kết vào trong cái bản thể đồng dẫn tiến hết thảy. Cho nên cái trách nhiệm đó nó không có nhỏ. Chứ các bạn đừng tưởng tôi tu như thế này tôi không có làm việc phước, tôi không có đi cúng chùa, không có lau tượng Phật rồi tôi không có làm việc gì. Không! Các bạn tu đây là các bạn cũng là cúng chùa, thắp nhang, cũng lau tượng Phật. Chính là các bạn thắp nhang lấy cái thanh điện thắp hộ cho nó sáng rồi các bạn rửa cái chân tâm của các bạn. Các bạn thấy cái trăng sao của trời đất, tam thiên, đại thiên thể giới trong cái bản thể của quý bạn khai thông ba nơi đó bạn mới hòa cảm được cái đại tự nhiên ở bên

trên. Lúc đó thì cái tâm bạn mới không động. Không có đủ thì giờ cho chúng ta đặt cái bàn ở ngoài và sắp đặt đủ thứ rồi kẻ khen người chê, nay sửa, mai sửa mất thì giờ lắm. Chính chúng ta lo sửa cái chuyện bên trong đây mà sửa chưa xong làm sao đi sửa cái chuyện ở ngoài được.

Cho nên các bạn có cơ hội tới đây nghiên cứu, tôi là người đi trước và nhiều bạn đi trước thì trong cái thực hành mà chúng tôi đạt được một phần nào đó chúng tôi đã nói ra tất cả tận tình để đem ra cho các bạn. Điều thứ nhất trở về cái sức khỏe, điều thứ nhì an khương tự tại, rồi mình quyết định con đường tu học rõ ràng ở thế gian hay là lên thiên đàng, có hai nơi. Nếu ở thế gian, chúng ta cứ cùng lầy mãi, ý lại nơi cái chuyện chúng ta không thấy nhưng rốt cuộc chẳng có đi đâu được. Còn đi lên thiên đàng, chúng ta phải tự giải quyết, tự giải tỏa, đem lại ánh sáng cho mình mới là mở một con đường đạo tâm dẫn tiến.

Cảm ơn các bạn.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 21/12/1974)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thể Giới

Phóng Sự Đức Thầy Về Thăm Việt Nam

Thứ hai, ngày 09-3-2009

Sự biến chuyển không ngừng nghỉ làm bạn đạo chúng tôi cũng xoay vòng vòng theo chiều hướng “*Đại La xoay chuyển khắp năm châu*”. Thật đúng như là lời vàng ngọc của Đức Thầy không dư, không thiếu được thể hiện qua bài thơ Đức Thầy viết cho Đại Hội “Du Hành Đạo Pháp” năm 2009.

Tin sốt dẻo được ban ra từ đâu thì tôi không biết nhưng nó đã làm rung động khắp nơi: “ĐỨC THẦY VỀ VIỆT NAM”. Ba mươi năm dài dần thân truyền pháp tại hải ngoại, Đức Thầy đã thuyết giảng bao nhiêu lời minh triết, dạy dỗ rất nhiều điều mà chính bản thân tôi phải quỳ xuống bái phục. Quý bạn có biết bái phục điều gì không? Xin thưa rằng quá khứ và hiện tại Ngài đều nói trúng hết tất cả mọi cử, mọi động, mà mỗi người sẽ hiểu theo tâm thức phát triển của họ, còn tương lai thì Đức Thầy đã nói hết rồi. Mọi người chúng ta cứ lo tu thiền để tự thức mà thôi.

Chuyến bay viếng thăm Việt Nam kỳ này được giữ kín cho đến giờ phút chót, bởi vì Đức Thầy muốn rằng chuyến viếng thăm quê hương lần đầu này phải là chuyến đi êm đềm, không trống, không kèn, tránh sự lưu ý công cộng tuyệt đối. Chuyến du lịch này nhằm mục đích chính là tham quan, viếng thăm những đường xưa, lối cũ, thăm gia đình, thân nhân của Đức Thầy.

Một số bạn đạo đã khuyên Đức Thầy là không nên về, một số thì lo sợ vì hoàn cảnh Việt Nam chưa được thuận lợi. Nhưng khi quyết định một điều gì, Đức Thầy rất dứt khoát “*dù chết cũng phải làm*”. Đó là câu Đức Thầy truyền đạt cho các anh em trong Ban Tổ Chức Du Hành Đạo Pháp. Trước ngày về Việt Nam một tuần lễ, bạn đạo Nam Cali xuống thăm Thầy hàng tuần, thì được Đức Thầy bật mí cho biết: “*Tuần tới tôi về Việt Nam*”. Mọi người trong nhà trở mắt ngó nhau nhìn, chung hừng vì nay Đức Thầy mới bật mí cho biết một tin tức quá sốt dẻo, không biết có chuyện gì nữa đây. Chắc là học bài dài dài. Thôi thì quý bạn biết rồi. Từ Việt Nam xuyên qua khắp năm châu email rồi rít, hỏi tới, hỏi lui, trả lời cũng đủ mệt. Mà không biết trả lời làm sao mới mệt chứ. Thôi thì phó mặc cho Thiên Thời, Địa Lợi. Tới đâu giải quyết tới đó. Mình phải giữ lời hứa như lúc ban đầu, đưa Thầy về quê hương tham quan và chấp hành theo

những gì Đức Thầy mong muốn.

Đúng 3 giờ chiều ngày 9 tháng 3 năm 2009, Đức Thầy và phái đoàn ra phi trường. Lòng nôn nao như có một cái gì trong đầu bắt mình phải suy nghĩ như từ xưa đến nay. Đức Thầy đi đến đâu là nơi đó sẽ có sự thay đổi, phải không thưa Đức Thầy? Chúng con ai cũng cầu mong cho thế giới được hòa bình mà nhất là Việt Nam được phát triển sau bao nhiêu năm sống trong nghèo khó.

Đúng 12:15 sáng ngày 10 tháng 3 máy bay cất cánh. Ngồi trên máy bay Boeing 777 trực chỉ hướng nam mà anh Dominique kêu là “Nam Du Ký”. Phái đoàn chúng tôi cùng nhau niệm phật chờ đón một ngày tươi sáng tại Việt Nam, quê hương yêu dấu...

Kính chào quý bạn đạo và hẹn tái ngộ nhé.

Thanh Hòa cần bút.

I. SÀI GÒN – CHỢ LỚN:

Thứ Ba, ngày 10 tháng 3 năm 2009

Chuyến bay Eva BR0015 đã đưa Thầy về thăm lại quê hương sau 31 năm xa cách.

Mấy ngày trước khi khởi hành, Thầy biểu lộ vẻ cảm động vui thích, trông Thầy rất hân hoan phấn khởi, Thầy cười nói vui mừng như trẻ con, thật vô tư sung sướng. Buổi chiều thứ hai, cả nhà sửa soạn lên đường Thầy rất là nôn, Thầy hỏi đi sớm, 4 giờ chiều đồ đạc đã chất lên xe sẵn sàng trực chỉ phi trường LAX. Chuyến bay khởi hành lúc 0 giờ 10 phút mà Thầy đã có mặt ở phi trường lúc 9 giờ tối. Tháp tùng theo Thầy về thăm quê hương gồm có bà Tám, anh chị Thanh Hòa, chị Thủy, chị Hoàng Vinh, anh Dominique, anh Liêm, Minh Sơn, cô Quý, cô Indra và Sony, tất cả 12 người.

Vì Đức Thầy tuyệt đối không muốn gây sự chú ý công cộng tại phi trường Việt Nam, cho nên phái đoàn đã lẳng lặng ra phi trường với một số nhỏ bạn đạo đi tiễn Thầy, vừa đủ để giúp phái đoàn trong việc đưa rước và chuyên chở hành lý. Trong thời gian ngồi đợi giờ lên máy bay Thầy rất thoải mái và trông mau về quê hương, vì Thầy cứ hỏi sao lâu quá họ không cho mình lên máy bay

Khi vào máy bay Thầy ngồi hạng first class, phái đoàn ngồi phía dưới xa chiếm luôn ba hàng. Lộ trình máy bay từ phi trường Los Angeles đến Đài Loan gần 15 tiếng đồng hồ, nên cứ mỗi vài tiếng sau, thì anh Thanh Hòa hay Minh Sơn lại đưa Thầy đi dạo cho giãn gân cốt. Xuống đến hàng ghế phái đoàn ngồi, thì Thầy lại muốn ngồi ở hạng economy cho vui, nên bà Tám phải nhường chỗ cho Thầy. Bà Tám lên ghế first class của Thầy nằm ngủ. Thế là suốt cuộc hành trình dài, Thầy ngồi chung với các con trong chiếc ghế nhỏ thật là thương. Nhưng chuyến bay thật bình an và Thầy dù không ngủ được trên máy bay mà vẫn tỏ vẻ không mệt gì cả trong suốt hành trình còn lại đến phi trường Đài Loan và cả chuyến bay từ Đài Loan về đến Tân Sơn Nhất.

Thứ Tư, ngày 11 tháng 3 năm 2009.

Sau khi ngừng ở phi trường Đài Loan, chuyến bay tiếp tục hành trình về quê nhà.

Theo lời anh Thanh Hòa. Lúc máy bay ngừng hành khách đi xuống hết rồi mà Thầy không chịu xuống.

Thầy lắc đầu: “*Tao không xuống*”. Thầy nói Thầy muốn ngủ. Ông phi công xuống hỏi Thầy có sao không. Thầy bảo Minh Sơn “*Nói với ông là tao không xuống*” Minh Sơn phải năn nỉ: “*Thưa Thầy đây là quê của Thầy*” Anh Thanh Hòa bảo nếu Thầy ngồi lại đây, máy bay chờ Thầy về lại Đài Loan rồi Thầy không có giấy tờ gì hết. Chúng tôi không hiểu tại sao Thầy không chịu xuống?

Sau khi qua các thủ tục nhập cảnh và trong lúc mọi người chờ đợi lấy hành lý. Sony thấy Thầy khóc nên chạy lại bên Thầy. Thầy xúc động không ngăn được những giọt lệ lăn trên má. Vì phải cùng với chú Liêm lo việc lấy hành lý nên Sony không đứng bên Thầy lâu được. Đứng đợi một hồi, Thầy sốt ruột vì hành lý của nhóm chưa ra, Thầy hỏi sao lâu quá vậy. Sợ Thầy đợi mệt anh Thanh Hòa phải đưa Thầy ra ngoài để Thầy về hotel trước, mọi người cùng ra với Thầy trừ Sony và Liêm ở lại chờ hành lý.

Khi anh Thanh Hòa đẩy xe Thầy ra ngoài thì thấy rất đông bạn đạo đứng chờ Thầy ở phi trường, có thể lên đến 200 người. Vừa thấy Thầy là bạn đạo chạy ủa đến bao quanh Thầy và xe lăn của Thầy không thể di chuyển được nữa. Đưa được Thầy ra ngoài thì chiếc xe van đi đón Thầy và phái đoàn không thể vào đậu được bên lề vì xe của bạn đạo đã chiếm chặt hết chỗ, hình như bạn đạo nào cũng muốn đưa Thầy về hotel trên xe của mình. Bạn đạo đẩy Thầy lên xe của một chị bạn đạo. Trong phái đoàn có vài người chạy kịp theo vào xe chờ Thầy. Anh Thanh Hòa không ngăn được bạn đạo vì anh phải lo hướng dẫn chiếc xe van, chị Hòa thì run bần bật khi thấy bạn đạo lôi kéo Thầy và đẩy qua đẩy lại.

Lấy hành lý xong, bà Tám, cô Indra, chị Thủy, Liêm và Sony lấy taxi về khách sạn New World. Tới nơi thấy còn khoảng 5, 6 bạn đạo đứng quanh đó. Trước đó rất đông khoảng 30, 40 người, nhưng anh Thanh Hòa đã giải thích xin họ đi về để Thầy nghỉ ngơi, sợ Thầy mệt.

Tại hotel, nghỉ ngơi một lúc anh Thanh Hòa ngỏ ý đưa Thầy đi ăn trưa. Thầy hồi tưởng nhớ đến tiệm Bát Đạt mà Thầy quen biết khi xưa, nên mọi người đưa Thầy đến nhà hàng này. Thấy Thầy xuống lobby thì bạn đạo lại đến vây quanh Thầy. Thầy mệt mà không nói gì và bạn đạo theo xe Thầy đến tiệm Bát Đạt. Khoảng chừng 20 bạn đạo vào chào Thầy trong khi Thầy ăn ở đây. Tới lúc nghe Thầy nói với một chị bạn đạo “*đừng cầm tay tôi*” vì tay lạnh. Và nhiều bạn đạo hôn tay Thầy quá, thì lúc đó các anh Thanh Hòa và anh Dominique phải để ý không dám để bạn đạo lại gần hôn tay Thầy nữa.

Ăn xong, xe chờ Thầy đi vòng vòng ngắm Saigon và Chợ Lớn, lộ trình đi ngang qua nhà cũ của gia đình Minh Sơn, dọc đường bà Tám ghé chợ mua sầu riêng. Phần đi chơi này thật thú vị, vì mặc dù Thầy chưa ngủ sau hành trình dài từ Mỹ sang mà trông Thầy vẫn tươi tỉnh. Thầy nhìn và quan sát tỉ mỉ từng quang cảnh biến chuyển chung quanh.

Khoảng một tiếng sau thấy tạm đủ rồi, xe đưa Thầy về lại New World để Thầy ngủ. Tới nơi đã có chừng 30 bạn đạo ngồi đợi trong lobby, trông thấy Thầy bạn đạo chạy ủa ra. Thấy vậy, Thầy không xuống xe, mà lại nói tài xế chạy tiếp đi, Thầy muốn đi chơi nữa. Nhưng trước khi xe chạy thì bạn đạo đã mở cửa xe Thầy và bắt đầu cầm tay, hôn tay Thầy, ôm Thầy, anh Dominique phải chạy xuống ngăn bạn đạo ra để cho xe chạy. Xe chạy được 15 phút thì anh Thanh Hòa nghĩ đến chuyện thuê một khách sạn khác cho Thầy về ngủ vì Thầy mệt quá rồi và khách sạn New World thì bây giờ thường có bạn đạo túc trực 24/24. Anh đưa Thầy về khách sạn nhỏ để Thầy ngủ tạm, đến hơn 3 giờ sáng Thầy thức dậy, thấy bạn đạo đã về hết rồi, lúc đó anh Dominique và Minh Sơn mới đem Thầy về lại New World. Một ngày thật dài cho phái đoàn.

Thứ Năm, ngày 12 tháng 3 năm 2009

Vì bạn đạo tập trung dưới lobby đông quá nên hôm nay không dám đưa Thầy đi đâu ra ngoài. Buổi sáng Thầy đi foot massage và đi tắm hơi trong khách sạn New World rồi về phòng, cả mấy Thầy trò nằm trong

khách sạn nói chuyện. Đến trưa anh Bá, chị Mai giới thiệu và mời Thầy cùng phái đoàn đến một nhà hàng sang trọng trong thương xá Lotte Mart. Sau đó Thầy và bà Tám muốn đi tìm thăm căn nhà của Thầy hồi xưa ở Chợ Lớn. Đến nơi dù cảnh vật đã thay đổi nhiều nhưng hỏi thăm có một anh hàng xóm sốt sắng chỉ và dẫn bà Tám đến căn nhà xưa. Thầy ngồi trên xe chứ không xuống, nên chỉ có bà Tám, anh chị Thanh Hòa, Sony, Minh Sơn xuống đứng ngoài chụp hình thôi. Rồi Thầy biểu chạy xe qua thăm nhà Đức Ông Tư bên Đakao. Trên đường đi chị Thanh Hòa, chị Thủy ghé chợ An Đông mua hoa và trái cây. Đoạn đường thật xa, từ Chợ Lớn xe chạy hơn cả tiếng mới đến nhà Đức Ông Tư. Nghĩ lại ngày xưa Thầy đã đi bộ mỗi ngày trên con đường này, đến rồi chỉ để đứng trước nhà Ông Tư mà không dám vào, đợi đến khi nào Ông Tư ngoắc vào thì mới dám vào. Vào nghe Ông Tư nói vài câu rồi trở về làm lủi tu, bây giờ đi lại nơi này thật xúc động. Xe ngừng ngay trước nhà, Thầy kêu mấy anh chị Thanh Hòa, chị Thủy, Minh Sơn, Sony vào thắp hương lạy bàn thờ Đức ông Tư. Thầy chỉ ngồi trên xe mà không xuống. Hiện giờ cô cháu của Đức Ông Tư đang ở đây. Cô ta rất ngạc nhiên và vui mừng khi Thầy đến thăm. Cô có ra xe nói chuyện hỏi thăm Thầy.

Về lại New World thì Thầy nằm nghỉ một chút, đến tối khoảng 9 giờ đêm anh Thanh Hòa đưa Thầy đi ăn ở một tiệm ăn chay của một bạn đạo mới khai trương. Tiệm có dành một phòng riêng ở trên lầu cho Thầy và phái đoàn rất thoải mái, thức ăn ngon. Cũng có một số bạn đạo đi theo vào tiệm ăn nhưng họ chỉ ở dưới lầu. Tại đây vợ chồng anh chị bạn đạo chủ nhà hàng và thân hữu chụp hình với Thầy rất nhiều.

Về lại phòng, Thầy ngủ rất ngon tại khách sạn New World. Bạn đạo có trật tự hơn thì Thầy vui và Thầy khỏe hơn. Lúc chiều đi ra ngoài, ngang qua lobby Thầy có đứng lại chào vài bạn đạo, gặp nói chuyện vài phút nên bạn đạo cũng vui.

Thứ Sáu, ngày 13 tháng 3 năm 2009.

Hầu như lúc nào cũng có đồng bạn đạo túc trực thường xuyên ở dưới lobby nhưng hôm nay ít hơn hôm qua, và bạn đạo cư xử trật tự hơn nên không khí cảm thấy dễ chịu. Anh Thanh Hòa và anh Dominique có trình bày cho bạn đạo thông cảm để xin bạn đạo chỉ đứng xa chào Thầy thôi. Nên hôm nay bạn đạo và Thầy đều thoải mái.

Sáng nay khoảng 4 giờ Thầy đã thức dậy, Thầy kêu Minh Sơn đưa Thầy qua phòng anh Thanh Hòa kêu phái đoàn dậy đi chơi với Thầy. Anh Thanh Hòa đẩy xe đưa Thầy ra công viên Lê Lai ngay trước khách sạn New World. Sáng sớm trời mát và chưa có đông, trong công viên chỉ có mấy ông bà già tập thể dục. Bà Tám cũng vào tập, dang tay dang chân, anh Thanh Hòa cũng vào nhảy lung tung làm Thầy và mọi người cười vui. Đẩy Thầy đi vòng vòng ở công viên một hồi rồi cả nhóm từ từ thả bộ ra chợ Bến Thành gần đó. Còn sớm quá, cửa hàng chưa mở nhiều nhưng Thầy cũng đi vòng quanh trong chợ, rồi ghé hàng trái cây mua mít, nhãn... ăn cho vui. Thầy thích lắm, Thầy nói chuyện nhiều và cười hoài rất là thoải mái. Trên đường về lại khách sạn thì gặp một bạn đạo, anh này đang đi qua đường thấy Thầy bất ngờ nên anh giật mình vội chắp tay chào Thầy. Về tới New World thấy có nhiều bạn đạo đứng chờ nhưng các bạn chỉ đứng xa xa Thầy thôi và Thầy lên phòng an yên. Hôm nay dậy sớm nên giờ này Thầy đi ngủ lại. Thầy vui, bạn đạo Việt Nam vui ! Chúng ta đều vui.

Buổi chiều, Thầy đi foot massage rồi anh Thanh Hòa đưa Thầy đi ăn dim sum. Sony và cô Indra ở nhà, hai cô cháu đã ăn sáng trong khách sạn nên không ăn trưa.

Buổi tối phái đoàn được cậu mợ của Minh Sơn mời đến nhà hàng Đệ Nhất Lầu trong Đệ Nhất khách sạn tại quận Tân Bình. Chưa bao giờ thấy Thầy vui như vậy. Trong không khí gia đình ấm cúng, Thầy cười, Thầy nói thật nhiều, Thầy vui vẻ lắm làm cả bàn ai cũng vui. Cô Indra ít cười mà thấy Thầy vui quá cô

cũng cười vui theo luôn. Không khí rất là thân mật cởi mở.

Ăn xong gần 9 giờ tối về đến New World, bạn đạo vẫn còn đợi Thầy đông nghẹt vì hôm nay có một nhóm bạn đạo khác ở các tỉnh mới lên. Thấy Thầy là họ chạy ủa lại, nên Thầy lại bảo tài xế chạy nữa, chạy thêm mấy vòng nữa về lại cũng thấy còn đông, nên xe lại đi nữa. Tội nghiệp ông tài xế, trong giao kèo ông chỉ làm việc đến 8 giờ tối thôi mà bây giờ hơn 10 giờ đêm rồi mà vẫn chưa được về. Ông nói thôi đi một vòng nữa thôi, dù Thầy muốn đi chơi luôn không về nhưng tài xế phải về nghỉ. Khi xe vòng về lần này thấy khách sạn đã vắng không có ai ở đó nữa, lý do sau 10 giờ đêm khách sạn đã mời bạn đạo ra khỏi lobby vì bạn đạo không phải là khách của khách sạn. Một số bạn đạo đứng bên công viên bên kia đường chờ, thấy Thầy về, họ chạy qua, nhưng anh Thanh Hòa đã đưa Thầy vào bên trong rồi. Sau đó anh Thanh Hòa phải chạy xuống gặp bạn đạo giải thích mong bạn đạo hiểu vì lý do sức khỏe Thầy không thể gặp họ được để các bạn không buồn Thầy. Nhớ lại lúc sáng có hai bạn đạo được phép vào gặp Thầy, họ trình lên chương trình mời Thầy đến gặp bạn đạo ở một nơi đã được xếp đặt và tổ chức chu đáo, nhưng Thầy nói: Tôi về đây đi du lịch, tôi không có chương trình gặp bạn đạo nào hết.

Một đêm an bình. Chúc Thầy nghỉ ngơi khỏe để ngày mai sớm Thầy có sức lên đường đi Vũng Tàu ...

Mong những ngày tới mọi chuyện sẽ được diễn tiến bình an, để tương lai Thầy còn về Việt Nam nhiều lần nữa.

Xin mời các bạn vào trang web www.quyhoitinhnguoi.org để xem hình ảnh chuyến về thăm Việt Nam của Đức Thầy.

(còn tiếp)

Cao Sơn tường trình
Bạch Trúc ghi lại

T/Đ Portlanh Oregon
Ngày 15/3/2009

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 11 tháng 07 năm 1970

Tan tỵ tỵ tan ứng nhĩn tiền
Xuất hồn trực giác diễn giao liên
Công phu nhập định quên mình tiến
Chẳng ước chẳng ao chẳng giữ phiền

Công phu chớ nhớ bạc tiền
Nhớ tiên nhớ Phật nối liền căn cơ
Thảnh thơi chỉ có một giờ
Chung lo thế sự nhiều giờ hơn tu
Làm sao sớm kịp đắp bù
Diễn quang nhà Phật thoát tù thế gian
Luân hồi vẫn sống bất an
Thế gian là cõi tạm sáng đổi tình
Tạo ra thân thể cơ hình
Bày mưu lập chước giữ mình chẳng kham
Đi đi lại lại phải làm
Phải tranh phải đấu phải am thế tình
Lắm khi xét thấy bực mình
Thương rồi lại ghét vậy xinh chỗ nào
Diễn phân kẻ thấp người cao
Người tu được nhẹ thanh tao hơn thường
Ngoài không sửa chữa noi gương
Phải lo thế sự lập đường thế sanh
Bày ra đủ nhánh đủ cành
Đấu tranh giành giật gây thành chiến tranh
Khổ bao là khổ phải đành
Chạy theo chủ nghĩa lập thành đảng phe
Bỏ quên hồn vía bổi bẻ
Chẳng về tiên cảnh hồn quê của người
Gắng tu mới thấy đẹp tươi
Xuất hồn xem cảnh bằng mười thế gian.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiền